

סיפורים שצרכני זנות מספרים לעצמם צפי סער

פינוי זבל הוא עבודה נפלאת-ניחוח מסוגה עילית לעומת העיסוק שטלי קורל בחרה בו.

קורל, פעילה פמיניסטית בת 29, שולפת ציטוטים מפורומים ברשת שבהם גברים "צרכני" זנות משתפים ב"חוויותיהם" ומקבצת אותם בפרויקט ["When He Pays"](#), המופיע בטאמבלר ובפייסבוק. מדובר בטקסטים קצרים מחרידים, שגם רפרוף עליהם עלול לגרום אובדן סופי של כל אמון שנותר באנושות. את הציטוטים קורל מציגה בעיצוב המדמה תג מחיר, "כמו טיקט של בגד או מוצר לבית", כדבריה. יש מי שהפעילות שלה אינה מוצאת חן בעיניהם: לפני שבוע נחסם זמנית עמוד הפרויקט בפייסבוק וגם הדף האישי שלה, ככל הנראה בעקבות דיווחים עליהם.

ציטוטים בפרויקט When He Pays

"Pays טלי קורל"

קורל מבהירה: "הכוונה שלי בקמפיין ברורה ונחרצת – אין לי עניין לדון בטענות הפילוסופיות האקדמיות, בדבר 'חופש בחירה', 'חופש עיסוק', 'חירות הפרט' ודומות להן, שתמיד מצמידים לוויכוח על אודות הזנות. זה דיבייט עקר ברובו, כי הצדדים ניגשים אליו עם דעות קדומות ופרדיגמות חברתיות, והן רחוקות שנות אור מהבשר והעצמות שמהווים את הזנות עצמה. אני רוצה להתמקד בדבר שלרוב לא עוסקים בו – הבחירה של הלקוחות; להציב את סימן השאלה הפעם דווקא על כתפיהם, ולא כנהוג על כתפיהן של הנשים בזנות – ולשאול אותם, את המשלמים: למה אתם בוחרים לעשות זאת. וזו שאלה שאני מפנה דרך הציטוטים אל הציבור – מה דעתכם על מה שהם עושים, על מה שקורה בזנות הלכה למעשה."

קורל, שגדלה בשדרות ובבאר שבע, התנדבה ועבדה בעמותת מכון תודעה הנאבק בתופעת הזנות. את ההשראה לפרויקט, שהיא מפעילה זה שנתיים, שאבה מקמפיין בריטי דומה בשם "The Invisible Men" הפורומים שמהם היא דולה את הציטוטים, היא מספרת, משמשים קהילה לכל דבר. "קהילה עם קודים, עם חוקים, עם ניואנסים, עם גבולות ועם שפה שייחודיים לה. אנשים מרגישים בנוח להתבטא שם באופן אותנטי, שממחיש את האלימות והמיזוגניה שאינטגרליות לצריכת הזנות."

טלי קורל

אילו תגובות את מקבלת?

"בפורומים הם יודעים על קיומו של הקמפיין כמעט מתחילתו ורבים מהם מבינים שהם מצוטטים. זה הביא בתורו לכמה תוצאות מעניינות, החשובה בעיני היא שינוי השיח שלהם בצורה הגלויה. בכל פעם שיש התעניינות תקשורתית בפרויקט, פתאום הם כותבים בצורה מאופקת יותר ומוסיפים הצהרות וקלישאות על החשיבות להתייחס לזונה כבת אדם ועל התנהגות הולמת ובלתי אלימה. כשיש תקופה של שקט תקשורתי, שוב יש עלייה בדיווחים אלימים מאוד ומיזוגניים. מנהלי הפורומים מקפידים לבדוק ולמחוק פוסטים בעייתיים מבחינתם, אבל מה שמעניין הוא לראות מה לא בעייתי בעיניהם, וזו האלימות בין השורות שהיא התמצית של הזנות. מבחינת הלקוח הוא אלים רק אם הוא צעק וקילל והשפיל והרביץ (יש גם מקרים שבעיניהם גם לקלל ולהשפיל זו לא התנהגות אלימה), אבל בזלזול כלפי האשה ובציפייה ממנה לאקטים קשים – בזה הוא לא רואה אלימות. הם יכולים לנעוץ עליה ולהתלונן אחר כך לחבריהם בפורום שכאב לה איבר המין והיא לא יכלה להמשיך באקט של החדירה, או שכאבה לה החדירה האנאלית או שהיא נראתה עייפה או מטושטשת או בהשפעת סמים או אלכוהול. את כל אלו הם יגדירו כבעיה בשירות, לא בהם עצמם.

"התוצאה האחרת היא שרשורים שלהם בנוגע לקיום הקמפיין וניסיון לנתח ולפרשן את מה שעומד מאחוריו, מה שלרוב מתחיל ונגמר בהגדרה של פמיניסטיות-עלובות-ממורמרות-לסביות-מטומטמות-מכוערות. כלומר, בעיניהם זה קרב בין הלגיטימציה שלהם לצורך זנות לבין הפמיניסטיות שמפריעות להם. האלימות היא רק אצל הפמיניסטיות בראש. בזה משולבות לעתים גם תיאוריות קונספירציה על שליטתן של נשים בחברה ובפוליטיקה הישראלית והרצון שלהן לסרס גברים."

טלי קורל

ככלל, היא מוסיפה, "ללקוחות מאוד חשוב להאניש את מעשיהם. הם מאוד מפחדים מהתיג שלהם כאנשים בלתי נורמטיבים שעושים מעשים אלימים. הם רואים בעצמם אנשים נורמלים, ובדרך כלל הם גם אכן כאלו, במעגלים השונים של חייהם, וסביר להניח שגם הקרובים אליהם מכירים אותם ככאלה. צריכת הזנות היא בעיניהם תחביב בלתי מזיק."

נשים בזנות קוראות אף הן את הציטוטים שנאספים, מספרת קורל, ואף בפורומים עצמם. הן גם שולחות עדויות משלהן לפרויקט שקורל מנהלת לצד "כשהוא משלם "When He Pays. Me" – " (כשהוא משלם. לי"). לדבריה, יש נשים בזנות האומרות "שהיו שמחות לו מישהו היה חושף את הלקוחות והם היו גלויים, כדי שהמשפחות יידעו מה הגברים הללו באמת עושים". ב"כשהוא משלם. לי", היא מוסיפה, "אני מקבלת עדויות מנשים מזירות שונות בזנות – כאלה שהיו ברחוב, במכונים, כאלה שהתחילו בבדס"מ ובחשפנות. סיפורי הרקע לכאורה שונים לגמרי, אבל הקו המחבר הוא תחושת הגועל שהן חשו וחשות עדיין כלפי גברים, התיעוב כלפי הלקוחות וחוסר אמון בבני אדם. יש נשים ששלחו לי עדות ואז ניסיתי לשאול עוד שאלה ולחדד איזו נקודה, והן אמרו שאחרי שהן כתבו את הטקסט הן כבר לא מסוגלות להסתכל בו. זה מאפיין ברור לתגובה פוסט-טראומטית שלהן לחוויה בזנות, שעצם התמלול שלה קשה ויש בו מן הקורבן מבחינה נפשית ומנטלית. חלק מהנשים גם כתבו לי עדויות מפורטות ככל שהן יכלו לזכור של התיאור הפיזי של הגברים – והאמת שזו היתה המטרה המקורית שלי בקמפיין. רציתי ליצור מקבילה לפורומים של 'צרכני המין', שבה הגברים יידעו שהם

דווקא אלו שנמצאים תחת עין בוחנת, ושאפשר לזהות אותם על פי תיאורים. יש עדויות שכוללות את הגיל, המראה הפיזי, העיסוק והמיקום בארץ. זה בכלל לא קרוב לתיאורים המפורטים והגרפיים שהלקוחות כותבים עליהן, אבל זו התחלה. הגיע הזמן שמי שיתחילו להתבייש הם הגברים שמשלמים, ושיידעו שהנשים בזנות שונאות אותם ונגעלות מהם, והגועל והטראומה נשארים איתן."

האמת היא שדי מזמן רציתי לכתוב על "כשהוא משלם", אבל עמד בפני מכשול: אני לא מסוגלת לקרוא את החומרים האלה. איך קורל עומדת במשימת הזוועה הזאת? "הטקסטים קשים לי לקריאה ובלתי נסבלים, אך הם קריטיים בעיני לחשיפת הדיסוציאציה התרבותית שלנו", היא אומרת. "הם מייצגים היטב את הקלישאות השגורות שבהן מחזיקים הלקוחות עצמם וגם מכילים מידע רב על הזנות – הם כותבים על ההידרדרות של הנשים, על סכומי הכסף, על הסרסורים והמון על מניעיהם הפסיכולוגיים והתרבותיים. אם אנחנו רוצים להבין את הזנות ולגבש דעה על אודותיה, זה חייב להיות צומת שבו אנחנו עוצרות וקוראות איך צריכת הזנות נשמעת. לפעמים אני קוראת ופתאום תופסת את הראש שלי בשתי ידיים כלא מאמינה, ולפעמים אני חייבת לעשות הפסקה ארוכה. היו גם תקופות של שבועות שלא יכולתי להסתכל על זה בכלל."

"ואז אני חושבת על הנשים שאני מכירה שעובדות בזנות, ואני יודעת שהכל מתגמד לעומת החוויה שלהן. ולכן חשוב לי להוציא את הטקסטים האלו החוצה ולפתח שיח ציבורי שחורג ממה שהכרנו עד עכשיו. זו חשיפה יומיומית כמעט לאלימות קשה, אבל אצלי החשיפה הזאת קיימת גם מעצם הקשרים שלי עם נשים בזנות, ומעצם החומרים שנחשפתי אליהם בשנים האחרונות, לרבות כל מה שקורה בזנות המצולמת – הפורנוגרפיה, שהיא הסוכן הכי לגיטימי ומושרש לזנות ועושה לה את יחסי הציבור הטובים ביותר. השיח שקשור אליה מצומצם מדי, דווקא כי היא נדמית כל כך טריוויאלית ומקובלת. דווקא כי כל כך הרבה גברים ונשים צורכים אותה בלי לעמוד על כך שזו עוד זירת זנות, והאלימות המינית והנפשית בה קשה לא פחות. פורנוגרפיה היא המטרה הבאה מבחינתי."

האם העמדה שלך על גברים השתנתה בעקבות הפעילות הזאת?

"הפעילות רק חידדה אצלי את ההבנה שהגבול בין מי שצורך זנות לבין מי שלא הוא דק מאוד – מהבחינה שלקוחות הזנות מונעים על ידי אותם קודים תרבותיים שכולנו חשופים להם."

קורל מקווה שהפרויקט יביא לצמצום מספרם של אלה שחוצים את הקווים. היא מאמינה ש"רוב בני האדם הם מצפוניים. לרובנו חשוב שנוכל להיות שלמים עם ההתנהגות שלנו מבחינת קודים מוסריים ותרבותיים. לולא האמונה הזאת הייתי גורסת כאחרוני המיאושים שזנות היתה ותמיד תהיה, שזהו צורך תרבותי וצריך למסד אותה. בעיני אלו קריאות שנובעות מייאוש ומהשלמה עם המצב הקיים, ומחוסר תקווה ואמונה שניתן לשנות אותו. אז אני בוחרת להאמין שאנשים יכולים לשנות את מנהגיהם ואת ההיסטוריה. זה קרה בסוגיות הומניסטיות אחרות, וזה יקרה גם בסוגיה של הזנות."

איך את מסבירה שלמרות כל הנתונים על גיל הכניסה לזנות, ההתעללות המינית וכו', יש אנשים שעדיין דבקים בכך שזו "עבודה כמו עבודות אחרות", בחירה של נשים וכו'?

"הדבר המרכזי שלמדתי על זנות הוא זה – מדברים הרבה על הדיסוציאציה שעושות הנשים בזנות כדי להתנתק מהאקט, כמנגנון הישרדותי. מה שלא מדברים עליו כלל הוא הדיסוציאציה שמבצעים הלקוחות. זה לא נאמר כדי לעשות להם הנחות, אלא כדי להסביר: גם אם הם יודעים ורואים מה קורה לאשה בזנות – והם יודעים, והם כותבים על כך בפורומים, על השחיקה שלה, על הקושי ועל התנהגויות מזרות ותמוהות, כפי שהם מכנים אותן – גם כאשר הם יודעים את כל זה ורואים זאת בעיניהם, הם מדחיקים את זה. בעצם צריכת הזנות מצד הלקוח מתקיימת פעולה של ניתוק חמור ובוטה ממשמעות המעשים שלו. הלקוח מעדיף לספר לעצמו את הסיפורים הרגילים, את הקלישאות השחוקות על אודות הזנות, כדי שאלו יפצו על מה שהוא רואה וכדי שהמציאות לא תפריע לו ולא תסדוק לו את הפנטזיה. הוא מעדיף לספר לעצמו שהיא עושה הרבה כסף ולכן זה שווה את זה במערך השיקולים, הוא אומר לעצמו רטורית, אז למה היא לא עוזבת אם כל כך רע לה? ומה שמרתק

זה האפיון שלו את עצמו כקורבן בסיטואציה – קורבן לחרמנותו שמשלתת עליו ולכן הוא מוכרח לפרוק אותה, וקורבן לאשה בזנות שמנצלת אותו בשל כך וסוחטת ממנו את כספו. בשל הצדקות אלו הוא מתמודד טוב יותר עם מצבן הרע, פיזית ומנטלית, של הנשים, ועם מה שהוא עצמו עושה להן ומביא אותן למצב הזה.

"והלקוח הזה איננו חי בוואקום. כל הסיפורים שהוא מספר לעצמו – אלו הסיפורים שכולנו גדלנו עליהם. כולנו מתחנכות על הקלישאות בנוגע למיניות גברית, על 'כאבי ביצים' ועל 'יצרים ודחפים ביולוגיים' ואבולוציוניים' שמבחינים לכאורה בין שליטה של גבר לזו של אשה במיניות ובצורך לספק אותה. כולנו כנשים מתחנכות גם על הקלישאה שהגוף שלנו הוא משאב הישרדותי, שכך גברים רואים אותנו וכך עלינו לראות את עצמנו. ובמציאות דוחקת ורווית טראומות כמו זו שלנו, התת-הכרה הישראלית זועקת לשרוד ותו לא, ולא לשפוט את אלו שמנסים לשרוד בדרכם. כך הלקוחות והציבור מרגיעים את עצמם באמונה שזנות היא צורך וגזירת גורל חברתית היסטורית, ואין מה לעשות לגביה ואף צריך למסד אותה, כדי 'לצמצם נזקים' לכאורה ולהיטיב עם הנשים בזנות."

לכך מיתוסף, לדבריה, "סוכן תרבותי מרכזי שמחנך אותנו, בעיקר באמצעות התרבות הפופולרית אך גם באמצעות האקדמיה וצירי החברה השונים, שיש הלימה בין 'שחרור מיני' לבין 'זכויות האשה'; וכך הזנות מנוכסת, באופן אירוני, לתנועה לשחרור מכבלי המוסר הפוריטניים ולסמל לשחרור מיני ולהגשמת זכויות הפרט. מכאן שאנשים נהנים להתווכח על הזנות כעניין שבין פוריטניות לליברליזם, בלי לתת את הדעת על כך שזנות נוצרה ומוסדה היסטורית בחברה פטריארכלית שהכפיפה נשים לגברים והסדירה את הזנות כדי לשמר את הסדר החברתי. במובן הזה לא השתנה הרבה מאז יוון העתיקה ועד היום, ומכאן הטיעונים ש'אם לא תהיה זנות יהיה יותר אונס', כאילו נשים מסוימות נולדו כדי להגן באמצעות איבר המין שלהן על נשים אחרות. ואז כמו היום, החברה משתמשת בזנות אך גם נרתעת מהן, מסמנת אותן ומוקיעה אותן באופן פרדוקסלי כמלוכלכות ומטמאות. בשפה שלנו עד היום זונה היא הסמל האולטימטיבי לסחי ולמיאוס ולאובדן ערכים. כלומר, כל הנטל תמיד על כתפי הנשים – ובמצחן אות הקין. רק לאחרונה בהיסטוריה התחלנו לדבר על זנות כעל פגיעה מינית. לכן השינוי מתרחש לאט, אך הוא מתרחש."

כוחות-הנגד להתרחשות הזאת פועלים גם הם כמובן, כפי שהראתה החסימה (הזמנית) של הקמפיין של קורל בפייסבוק. "הרי מהותו של הקמפיין היא חשיפת האלימות שבזנות", קורל אומרת על כך. "אני לא יכולה לעדן את המאבק שלי ולהפוך אותו לפוטוגני – זנות היא לא פוטוגנית. ככה היא נראית ונשמעת. ואם זה אלים בשביל פייסבוק, חשבו כמה זה אלים בשביל הנשים שחוות אותה". התקרית המקוונת הזאת, היא מוסיפה, רק הדגישה כי "לאנשים רבים חשוב לתמוך בזנות ולהתפלפל בטיעונים פילוסופיים על אודות החירות והזכות לעסוק בה, אך הם, ולמעשה הרוב המוחלט של האנשים, אינם מסוגלים לקרוא את העדויות ולהפנים את האלימות המינית שנוטפת מהן. הדיסוציאציה היא של כולנו."

<http://www.haaretz.co.il/gallery/mejunderet/.premium-1.3054756>